

βαίνης. Ήμει τόπο χωρασιμένη γι' αὐτό δὲν διετί-
πωσα καλά τῇ σκέψῃ μου ἐννοοῦσα ὅτι ἤθελα νὰ
γίνω ἱξυπνοτέρα.

—Καλὰ αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῶν λεπτῶν καὶ
τοῦ ἡλίου;.. Ἐξηγησον λοιπὸν γιατί ὅς λέγουν ὅτι
δὲν ἔχω καθόλου περιέργεια· ἔχω καὶ ἐγὼ καὶ ἐκοι-
μᾶτο, τώρα δὲ ἐξέπλητσε, καὶ πολλὴ φυσικὰ ἀφοῦ
μπήγες σὰν αὐτοκίνητο ἔτσιμ νὰ ἐκτραγῇ.

—Ἔλα τὸ τσαί θὰ εἶνε κρὶς τώρα πῆ νὰ συνέλ-
θης καὶ ἀρχίσῃς. Τί πάλλι ξεκαρδίζεσαι;

—Ἀχ, ἀφισέ με, ἀφισέ με καὶ ὁμῶς νὰ ἡξεύρης
τί φοῦρα ποῦ ἔχω! εἶμαι νὰ σκάσω! Πηγαῖνο
μέσα νὰ καθαρισθῶ ὀλίγο καὶ ξφθασα.

Μόλις ἐγύρισε τὴν πλάτη της, τί νὰ ἰδῶ!

—Μὰ τί τρέχει,—τῆς λέω,—μήπως ἐκεῖ ποῦ νὰ
θῆσες νὰ ζωγραφίσῃς ἦτο τὸ μέρος πῶ ἡ μαύρη
χεῖρ εἶχε ὀρίσει σὲ κάποιον νὰ ἀφίση χρήματα, καὶ
ἀφοῦ ἀντὶ αὐτῶν ἦσαν ἐσένα...

—Πιαστήκαμε, αἱ! Μὰ πῶς σοῦ ἤλθε αὐτὴ ἡ ἀ-
στεία ἰδέα!

—Καθόλου ἀστεία, ἀλλὰ πολλὴ φυσικὰ, ἀφοῦ
βλέπω τὰ ἔχνη της· δύο μαῦρες παλάμες τυπωμένες
ἀπάνω στὴν πλάτη σου τῆς ζακετῆς σου. Νὰ καὶ
ἄλλη πάσα κάτω κόκκινη ὁμῶς! καὶ πάρω κάτω...

—Ἐξέρεις ποῦ με κάνουν νὰ αἰσθάνομαι τρομερὰ
περιέργεια;

—Τώρα θὰ μάθης. Λῦσε τὰ πράγματά μου, βγά-
λε τὴν εἰκόνα καὶ ἐξέθασα

—Τὴν ἐτελείωσες;

Ἐκτόπησε τὰ πόδια της καὶ εἶπε μὲ ἀτελείωτα·

—Μοῦ τὴν ἐτελείωσαν!

—Ποῖοι;

—Μὰ πῆγαινε λοιπὸν νὰ ἰδῇς!

Δὲν τῆς ἐξήγησα περισσότερες ἐξηγήσεις, ὡ-
στόσο νὰ ἰδῶ τὴν εἰκόνα. Μόλις τὴν ἀντίκρισα
ἔβαλα μιὰ φωνὴ χωρὶς νὰ τὴ θέλω, καὶ ἔτριψα
καλὰ καλὰ τὰ μάτια μου.

—Ἀ, πῶς σοῦ φαίνεται; μοῦ λέγει ἡ Ἡρώνα ὅ-
σοι εἶχε τελειώσει τὸ καθάρισμα καὶ εὐρίσκετο
στὸ γλῶσσόν μου ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἐμεινε κατάπληκτη. Ἀντὶ τῆς κομισμένης φελ-
ιάδας στὴ ρίζα μιᾶς γαζίας ποῦ εἶχε στρώσει τὴ
γῆ καὶ ἔβαινε τοὺς μαῦρους πέπλους της με τὰ
χοιτῶν της ἄνθη, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὲ
τάχος ὀπίσω ἀπέραντες ἐκτάσεις ἀγρόν, ἀντὶ τῆς
εἰκόνης τῆς ἀπολύτου ἡρεμίας καὶ γαλήνης, ἔβλε-
πα... ἔβλεπα... ὦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω
τί ἔβλεπα!

Ἄν ὅλοι οἱ τρόφιμοι τοῦ φρενοκομείου ποῦ ἀνή-
γειρε ὁ Μορινέτι, συνειργάζοντο εἰς αὐτὴν τὴν
εἰκόνα, πάλι δὲν θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ ὕψος αὐτὸ τῆς
ἐξωφρενικότητος. Ὅλοι αἱ... αἰρέσεις τῶν μελ-
λοντιστῶν με τοὺς γυβιατὰς, καὶ τὴν τελευταίαν ἐ-
φείρεσιν τοὺς Ὀρφεικοὺς ἐγχορνοκοποῦντο. Τίς
οἶδε αὐταὶ αἱ μεγαλοφυΐαι τί σύμβολα θὰ ἔβλεπαν
ἐκεῖ μέσα, καὶ ποῖες βαθειᾶς ἐννοιες θὰ ἀνεκάλυ-
πταν... Τί τίτλον θὰ τῆς ἔδιναν καὶ μὲ τί θαυμα-
σιὰ θὰ τὴν ἐκτίμασαν... ἐξαπαντοῦ δὲ θὰ ἤθελαν
νὰ ἐμάνθαναν τὸ ἄνομα τοῦ καλλιτέχνου, διὰ νὰ τὸν

Φελλάχα

Πίναξ Θαλείας, Φλωρᾶ—Καραβία